

POLITICA DE PROTECȚIE A COPIILOR ȘI ADULȚILOR VULNERABILI

Această declarație stabilește îndrumările ACCPI pentru membrii săi și cerințele acestora în ceea ce privește protejarea copiilor și a adulților vulnerabili.

Scopul acestui document este de a:

1. promova standarde minime comune pentru toți membrii ACCPI în ceea ce privește protecția;
2. ajuta la informarea altor profesioniști și a publicului larg cu privire la rolurile, responsabilitățile și responsabilitatea membrilor ACCPI; și
3. conștientiza că toți membrii ACCPI trebuie să fie atenți la nevoile copiilor și ale adulților vulnerabili din familii, indiferent de mediul în care lucrează (cercetare/academic; agenții statutare; practică privată) sau de specialitatea lor.

Protecția reprezintă cea mai mare provocare pentru principiul confidențialității, așa cum este înțeles și practicat de psihoterapeuți și psihologi. Cu toate acestea, necesitatea de a împărtăși informații pentru a proteja de abuz copiii și adulții vulnerabili, are prioritate față de angajamentul obișnuit față de confidențialitate, iar acest lucru ar trebui să fie întotdeauna precizat clar la începutul unei terapii.

Practicanții ar trebui să fie fideli îndrumărilor angajatorilor lor. Toate agențiile trebuie să aibă politici compatibile cu cadrul statutar stabilit de lege și coordonate de serviciile sociale în colaborare cu alte agenții statutare, inclusiv poliția, sistemul de justiție penală și serviciile educaționale.

Protejarea copiilor

Practicanții pot fi nevoiți să emită judecăți dificile cu privire la faptul dacă o situație este suficient de îngrijorătoare sau prezintă un risc suficient de serios pentru a constitui un abuz. Trebuie să discute despre necesitatea de a raporta informații din psihoterapie privitor la pacient și să obțină acordul, dacă este posibil, dar în circumstanțe excepționale vor trebui să discute problemele apărute fără aprobarea pacientului și/sau împotriva dorinței acestuia. Incidentele unice, șocante sau leziunile sunt ușor de observat. Ceea ce este mai dificil este calibrarea îndoielilor în situații de neglijare continuă, violență domestică sau lipsă de reacție emoțională sau manipulare, în care natura cumulativă a prejudiciului cauzat unui copil/copii trebuie gestionată și eșecul acestora de a se dezvolta sau de a îndeplini etapele de referință. trebuie evaluat continuu.

Cerințele legale de bază sunt:

1. Nevoile copilului sunt primordiale, iar nevoile și dorințele fiecărui copil, fie ele un bebeluș sau sugar, sau un copil mai mare, trebuie să fie puse pe primul loc, astfel încât fiecare copil să primească sprijinul de care are nevoie înainte ca o problemă să escaladeze.

2. Toți profesioniștii care intră în contact cu copiii și familiile sunt atenți la nevoile acestora și la orice riscuri și prejudiciu pe care abuzatorii individuali sau potențialii abuzatori le pot cauza copiilor.

3. Toți profesioniștii împărtășesc informații adecvate în timp util și pot discuta orice îngrijorare cu privire la un copil, cu colegii și serviciile locale de asistență socială a copiilor, respectiv autoritățile locale.

4. Profesioniștii pregătiți corespunzător își pot folosi raționamentul expert pentru a pune nevoile unui copil în centrul sistemului de protecție, astfel încât să poată fi găsită soluția potrivită pentru fiecare copil în parte.

5. Toți profesioniștii contribuie la orice acțiuni necesare pentru a proteja și promova bunăstarea copilului și iau parte la revizuirea regulată a progresului copilului, în raport cu planurile și rezultatele specifice.

6. Direcțiile pentru Protecția Copilului coordonează activitatea de protejare a copiilor la nivel local și monitorizează și contestă eficacitatea aranjamentelor locale.

Orice îngrijorare cu privire la abuzul sexual asupra copiilor trebuie raportată în cadrul rețelei multi-agenții, deoarece pedofilia este considerată o orientare continuă și dificil de schimbat. Direcționarea și îngrijirea, înșelăciunea și manipularea fac ca judecățile cu privire la astfel de chestiuni să fie complexe, iar psihoterapeuții ar trebui să aducă întotdeauna astfel de probleme în supervizare și, dacă există vreo îndoială, să se consulte cu agențiile statutare.

Dacă informațiile sunt discutate cu altcineva decât titularul desemnat al postului, atunci un acord cu privire la cine le va prelua în procesul statutar ar trebui să fie clar precizat și documentat. De exemplu, dacă un psihoterapeut își exprimă îngrijorarea cu privire la copiii unui pacient, pe care discută cu medicul de familie al acelei persoane, ar trebui să clarifice dacă se așteaptă ca medicul de familie să facă un raport oficial, să evalueze riscul și să acționeze pe baza evaluării lor sau să-i lase în sarcina acestuia, ori iau singuri decizia după consultare.

Raportarea în numele copiilor este o responsabilitate legală, iar eșecul de a face acest lucru în fața unei amenințări reale la adresa bunăstării unui copil poate fi văzută ca o încălcare a eticii profesionale.

Protejarea adulților vulnerabili

Situația pentru adulți este mai complexă. Se referă numai la adulții „vulnerabili”, care sunt, la momentul respectiv, definiți ca cineva care are sau poate avea nevoie de servicii de îngrijire comunitară din cauza dizabilităților mintale sau de altă natură, a vârstei sau a bolii și este sau ar putea fi incapabil să ia să aibă grijă de el sau să nu se poată proteja împotriva vătămării sau exploatării semnificative.

Prima parte a acestei definiții acoperă persoanele cu dizabilități de învățare și persoanele în vârstă, unele persoane cu deficiențe fizice sau senzoriale sau boli cronice și persoane cu probleme mentale grave. Aceste grupuri au tot dreptul la sprijin suplimentar atunci când se confruntă cu violență sau abuz în viața lor: serviciile sociale nu sunt o alternativă la poliție în aceste circumstanțe, dar cadrul de protecție a adulților oferă o coordonare și o semnalizare suplimentară.

A doua parte a definiției indică un grup în numele căruia agențiile sociale și de îngrijire a sănătății trebuie să adopte o poziție mai proactivă, deoarece pacientul/clientul ar putea să nu fie capabil să ia decizii pentru el însuși în aceste circumstanțe. Situațiile care sunt agravate de intimidare, înșelăciune, violență, dependență de altul și așa mai departe sunt probabil cele mai complexe pe care le poate suferi o persoană vulnerabilă, astfel încât unii pacienți care își gestionează o parte considerabilă din viața lor în mod independent ar putea încă să nu aibă capacitatea de a judeca și a lua decizii informate în legătură cu protejarea împotriva abuzului sau violenței.

Terapeuții se pot confrunta cu abuz în multe contexte și forme diferite. Este posibil ca aceștia să fie nevoiți să emită judecăți cu privire la o gamă foarte largă de situații, de exemplu

1. O pacientă îți spune că bănuiește că partenerul ei își abuzează sexual fiica, dar te roagă să nu acționezi în legătură cu această îngrijorare, amenințând că va părăsi terapia dacă îi încalci confidențialitatea.
2. O pacientă dezvăluie abuzul sexual din istoric, dar refuză să spună cine a fost agresorul ei, dezvăluind doar că a lucrat la o biserică locală.
3. O pacientă cu depresie și tulburare de alimentație îți spune psihoterapeutului că îi este greu să nu-și rănească copiii
4. Un pacient își dezvăluie temerile că îi va face rău mamei în vârstă, care suferă de demență și a cărei îngrijire devine din ce în ce mai stresantă și mai grea
5. O pacientă care a fost recent externată dintr-un spital de psihiatrie îți spune psihoterapeutului că a fost agresată sexual de un alt pacient în timpul petrecut în spital.

6. Un pacient cu probleme legate de alcool este din ce în ce mai dificil să-și gestioneze viața fără violență: are trei copii sub cinci ani și îi spune că a fost violent cu partenera sa.

7. Un pacient cu dificultăți de învățare dezvăluie că un individ din personalul de îngrijire strigă la el și l-a lovit de mai multe ori când a fost supărat.

Decizia dacă și când să faci publice aceste informații dincolo de psihoterapie trebuie să fie supervizată, iar momentul oricărui raport către o terță parte trebuie să țină cont de riscul pentru copii sau alte persoane vulnerabile, alături de nevoile și dorințele pacientului și evaluarea asupra riscului actual.

Acolo unde psihoterapeuții se străduiesc să-și stăpânească anxietatea cauzată de aceste situații, ar trebui să solicite supervizare sau consultare suplimentară și, dacă au vreo îndoială, să-și împărtășească preocupările unui profesionist dintr-un serviciu legal relevant.